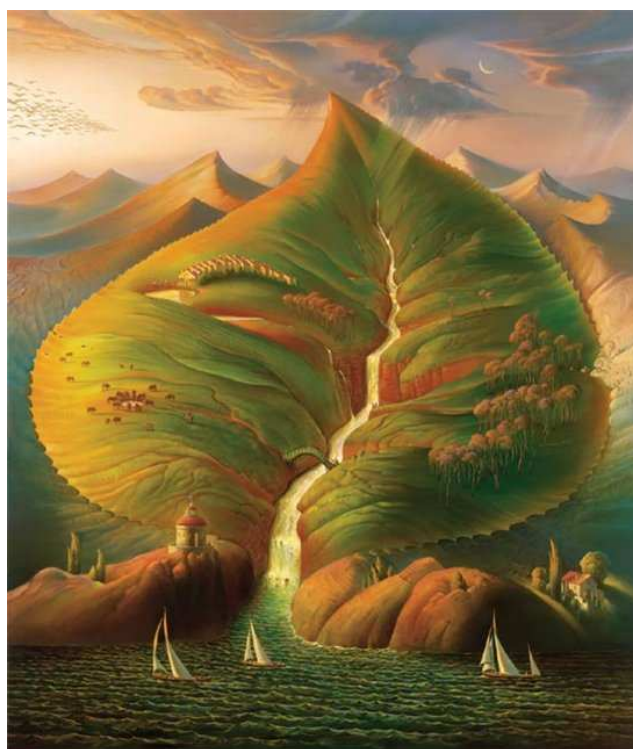

2011

č. 3

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 6.dubna 2011 v Přírodovědním klubu, v Ježkově ul. 8, na Žižkově.
Přijďte pomoci s přípravou

Zápis

Sešli jsme se v březnu v hojném počtu i s kapitanátem oddílu.

Na fotografii, kterou poslala **Miriam**, jsou účastníci schůzky: Zleva sedící: **Kost'a, Dorka, Eggy, Kuba, Anička, Bob**, zleva skrčený: **Pásek**, zleva stojící: **Jakub, Miriam, Pacík, Kačka Loulín Yško Zub, Pulec, Hakim, Pegas**, nad všemi: **Batul**.

Před fotografováním odešli **Selim** a **Chingo**. Omluvili se **Bobánek** (viróza), **Zbyněk** a **Přemík** (lyže), **Cancidlo** (zapomněl, že je první středa).

Schůzka byla pracovní, protože jsme jednali o přípravě oslav 100 letého založení Pátého oddílu. Shodli jsme se, že v roce 1013 uspořádáme tři akce. 1. Výstavu mapující fotografiemi a dokumenty historii Pětky, 2. Sraz pětkářů v Praze, 3. Táborák pro zájemce.

První organizační krok bude, že generační kontakty pošlou elektronicky **Pacíkovi** (tomas.paces@geology.cz) e-mailové adresy, a kde nebudou k dispozici pak poštovní adresy, pětkářů s kterými v oddíle byli. Generačním kontaktem může být kdokoliv, kdo má nějaké adresy. Zatím prosíme aby to udělali: **Luděk, Plkát, Job, Pešek, Chingo, Pejsek, Dorka, Miriam, Albín** (za Ústí n. Labem), kdo další? Navrhněte o kom víte, že může mít nějaké kontakty.

Jakmile budou adresy shromážděny, **Pacík** s **Dorkou** dokončí již předpřipravený dotazník o účasti, návrzích, pomoci a sponzorování a **Pacík** dotazník rozešle všem na adresáři.

Prozatímní návrhy na program oslav jsou: Výstavu uspořádat ve výstavní síni Akademie věd na Národní třídě (zařídil by to **Cancidlo**). Hlavním komisařem výstavy byl zvolen jednomyslně na schůzce nepřítomný **Přemík**. Fotografické materiály a dokumenty vybere v archivu v Ústí n. L. tým, který není ještě zcela přesně určen. Ale jeho zakladními členy budou **Dorka**, **Bobánek** a **Kačka**, který se přihlásil, že dokumenty vyfotografuje. Dále by na výstavě spolupracovali **Chingo** a **Louln** a samozřejmě další zájemci. **Dorka** zajistí přístup do archivu a asi návštěvu archivu v Ústí zorganizuje.

Vhodné místo pro sraz v Praze jsme zatím nenašli. Vzpomínali jsme na sraz v Průhonicích, kde se nás sešlo opravdu hodně. Místo pro táborák by mělo být snadněji přístupné než Nižbor, i když Nižbor má svou tradici, už proto, že tam Braťka vedl lesní školu. Lépe přístupné místo by asi mohl navrhnout **Rejp**.

Pětkaři, kteří chtějí s organizací pomoci by se měli někdy sejít na zvláštní schůzce. Nebylo ale určeno, kdo tu schůzku svolá. Možná, že by se měla konat až po rozeslání dotazníku. V debatě o přípravě oslav budeme pokračovat na naší středěční schůzce v dubnu. Kdo se chce zúčastnit i mimo Prvostředečníky je vždy vítán.

Na schůzce v březnu fotografoval **Kačka**:

Debatu o programu oslav v neobvykle vážném tónu....

...ale i na obvyklou srandu došl.

Eggy ve středu pozornosti **Hakima** a **Boba**.

Aničku nezněrvóznil ani **Pulec** s **Hakimem**.

Takhle vážně jsme pracovali.

Morous **Yško** si prohlížel obrázky.

Dorka byla uvolněná a zřejmě spokojená přesto, že na ní spočívá celá tíže dnešního oddílu.

Pulec, Hakim, Pegas a Loulín ... no comment.

Kačkovi se kapitanát zřejmě líbil

Chingo přinesl na schůzku svojí právě vyšlou knihu fotografií za Semaforu s textem a kresbami Jiřího Suchého. Křtění knihy bude v dubnu o Velikonocích.

To co chybí Prvostředečnickům bylo výborně doplněno:...půvab a mládí.

Debata o přípravě oslav byla někdy vzrušivá až chaotická; **Hakim** se snaží uplatnit.

Loulína, Kost'u a Kačku to ale nerozházelo.

Takže, kdo jste na schůzce nemohl být, alespoň z těchto fotek vidíte, že to bylo povedené.

Vtipy

Nemáte pravdu chlapi. Všichni řidiči nejsou hulváti. Někteří vám zastaví, svezou vás, dokonce vás pozvou na vínečko, nechají vás u sebe přespat ...“

„A to se ti už někdy stalo?“

„Mně ne, ale moji ženě už několikrát.“

Váš horoskop na zítra?

Všichni vás budou opěvovat, vynášet do nebes, obdržíte spoustu květin ...
...inu takový už pohřeb bývá.

Archivní dokument

Člen známého skautského oddílu Dvojky, Pedro (Jiří Zachariáš), napsal k devadesátinám Pětky v roce 2003 velmi pěkný a historicky významný dopis, kde se dočtete jak Pětka vznikla a jak se těch devadesát let činila, a to jistě díky Braťkovi.

DO ČELA! NEPOVOL! BIJ SE VPŘED! PĚT, PĚT, PĚT!!

Blahopřání k devadesátinám

Jaroslav Novák - Braťka

JZP – listopad 2003

Když si bratr Vrchní vůdce Svojsík dělal, chvíli před založením spolku Junák - Český skaut, členskou inventuru, zjistil že z dosavadních pražských skautských družin může již ustavit řádné oddíly a přidělit jim registrační čísla. Došlo k tomu v roce 1914. Protože však tyto družiny začaly pracovat samostatně nějaký čas před tím, je rok 1913 v historii českého skautingu uváděn jako čas vzniku prvních deseti oddílů.

A.B.Svojsík očísloval bývalé družiny podle abecedního pořádku jmen jejich dosavadních vůdců. K písmenu „J“ se bratr Svojsík v abecedě dostal dříve než k „N“. Vaškovi Jelenovi, přesněji jeho družinám Kamzíků a Jelenů, bylo tedy přiděleno číslo „2“. Družina skautujících chlapců kolem Jaroslava Nováka, později zvaného Braťka, dostala číslo „5“.

Oba tyto oddíly, Dvojka a Pětka, mají v mnohém stejné osudy. V jejich čele dlouhodobě stály vychovatelské osobnosti mimořádných kvalit a metodické erudice. Vnitřní prostředí Pětky i Dvojky, jejich úspěchy skautské, sportovní, ale rovněž i společenské inspirovaly mnoho českých skautských vůdců. I když při bližším zkoumání byla rozdílnost pojetí a provádění skautingu v obou oddílech zřejmá, (stejně jako jeho výchovný dopad) nepochybné je to, že se Pětka a Dvojka snažily o jeho udržení při životě po celých devadesát let. A to nepřetržitě, přes všechny tlaky a nebezpečí jimž byl skauting v tomto prostoru vystaven a s ním především jeho provozovatelé.

Spravedlivé a správné je tedy popřát k devadesátinám také Pětce, protože i ona je nejstarším českým skautským oddílem, protože i ona dokázala těch devadesát let nepřetržitě pracovat, protože i ona mnohdy za skauting nesla svou kůži na trh. Takže nejen Foglarově Dvojce (jak se mylně domnívá časopis Skauting ve svém č. 2./2003), ale rovněž pražské vodní Pětce přísluší toto výlučné postavení v historii československého skautingu.

Mladý, šestnáctiletý Jaroslav Novák se ke skautingu dostal přes referát v denním tisku. Pojednával o přednášce profesora Svojsíka. Bylo to v listopadu roku 1911. Okouzlen a získán skautskou myšlenkou, se k novému výchovnému hnutí přihlásil v únoru následujícího roku, přímo u A. B. Svojsíka.

V březnu 1913 – odtud lze datovat vznik 5. oddílu – se Jaroslav Novák obklopil několika kamarády a vytvořil z nich skautskou družinu. Dohromady si koupili stan, primus a knihu „Základy junáctví“. Žádnou vlastní klubovnu neměli. Scházeli se v parku u vinohradské vodárny. O prázdninách jich jelo několik, spolu s Novákem, na zkušenou do tábora učitele Výborného, který byl v Sázavě - Černé Budy.

Rok 1914 byl pro pátý oddíl skautskou činností velmi bohatý. Oddíl uspořádal například velkou, několikadenní výpravu na Kokořín. V létě téhož roku (vypukla první světová válka), konala Pětka svůj tábor v Libčicích nad Vltavou. Tábor se udržel až do plánovaného konce, i když jiné oddíly, kvůli začínající válce, své tábory rušily. Ani v dalších válečných letech tomu nebylo jinak. Tábory v té době pořádal pátý oddíl společně s oddílem Vladimíra Wildmanna, který měl číslo devět.

Jaroslav Novák z táborů konaných v tomto období výtěžil základní příběh pro první český román se skautskou tematikou. Kniha se jmenuje Skautská srdce, myslím že je dostatečně známá a není ji třeba představovat. Snad jen malé doplnění: její děj se odehrává v okolí vrchu Plešivec nedaleko Berouna. Tam za pražskými skauty chodil na návštěvu učitel Miloš Seifert a vyprávěl Novákovi s Wildmannem o Setonově systému zkoušek Orlich per. Na táboře v roce 1916 uvádí vůdce Pětky, Jaroslav Novák, poprvé do života skautů zkoušku sebeovládání, kterou nazývá Tři orlí pera. Dodnes je neodmyslitelnou součástí zlatého metodického fondu českého skautingu.

Převratové dny, v říjnu 1918, zastihly Pětku (stejně jako všechny pražské skauty a skautky) v plném nasazení ve službě tvořící se svobodné Československé republice.

Na činnosti pátého oddílu je od chvíle samotného jeho vzniku rozpoznatelný výrazný rozdíl v pojetí chápání a uplatňování praktického skautingu. Akce Pětky, její tábory (včetně vyhledávání „nových zemí“ pro ně), soutěže, hry, sportovní závody byly vždycky poněkud jiné, dramatictější, barevnější a především dobrodružnější, než tomu bylo v oddílech ostatních. Svůj vliv zde nepochybně hrála skutečnost, že Jaroslav Novák byl ze všech tehdejších skautských vůdců nejmladší. A co víc, od uskutečňování jeho mimořádných nápadů, nadšeně přijímaných jeho svěřenci, jej neodrazovala učitelská a profesorská opatrnost ostatních bratrů vůdců tehdejší skautské obce. Popravdě řečeno, tahle vlastnost neopustila Jaroslava Nováka až do konce jeho života. Bylo to dobře pro jeho Pětku i pro český skauting. Úžasných, jedinečných nápadů měl vždy plnou hlavu.

Pro tábory, konané počátkem První republiky, si Pětka vyhledávala místa v nejrůznějších koutech vlasti. Od Slovenských hor, přes lesy jižních Čech, rybníky v Brdech až k Podkarpatské Ukrajině. V roce svého desetiletí (1923) vyjela Pětka poprvé tábořit do ciziny. Tábor se uskutečnil v Makarské, v Jugoslavií.

To jsou už roky, kdy činnost Pětky přesahuje svou náplní, rozsahem a rozmanitostí aktivity běžného skautského oddílu. Oddíl pořádá pravidelné zimní lyžařské zájezdy do hor, koná lehkooletické a plavecké závody, soutěže v nejrůznějších sportovních hrách – od házené k stolnímu tenisu. Samozřejmě, že se zúčastňoval všech, nebo většiny skautských akcí pořádaných pražskou župou a nebo přímo Svazem skautů. Nejen však, že se zmiňovaných akcí Pětka zúčastňovala, začasto v nich vítězila. Význam oddílu v českém skautingu roste rok od roku.

V roce 1925 vznikla při Pětce smečka vlčat. Vedla ji pozdější žena Jaroslava Nováka, Vlasta. Oddíl má v tom roce 40 skautů a poprvé táboří na Staňkovském rybníce. Mnohokrát se tam ještě se svými tábory vrátil. (Pětce se tam podařilo tábořit dokonce počátkem šedesátých let, kdy všude kolem těch kouzelných míst byla spuštěna komunistická železná opona.)

U příležitosti župních skautských závodů 24. dubna 1927 vznikl oddílový pokřik: „Do čela! Nepovol! Bij se vpřed! Pět, Pět, Pět! Na Staňkově byl toho roku zřízen nejen tábor skautský, vlčácký ale rovněž samostatný tábor roverů Pětky.

Svou slavnou lodní klubovnu, kotvíci u Černé věže na smíchovské straně Vltavy, otevřela Pětka v roce 1930. Přestěhovala s sem z klubovny ve Skautském domově na Petřském náměstí.

Pětka pomáhá budovat skautskou rezervaci v Nižboru. Často sem při nejrůznějších příležitostech později jezdí. Nižbor měl a má dodnes v historii oddílu své významné místo. Starší pětkáři se zde scházeli i v dobách nesvobody a často tu bývaly obnovovány i skautské sliby. Odtud do Pětky přišli také její dva významní členové, bratři Nepilové.

V roce 1931 vede letní tábor, místo Jaroslava Nováka, bratr Karlík. Braťka je v té době s rovery Pětky na čtyřtýdenním putování po Podkarpatské Rusi.

Historickým, přelomovým rokem je pro 5. oddíl rok 1933. A to nejen tím, že v něm Pětka slaví dvacáté výročí vzniku. Na jaře onoho roku byla totiž v oddíle postavena první pramička. Na tomto historickém počínu měli největší zásluhu roveři Pětky. V červnu vykoníčkoval oddíl pramičku a dvě kánoe až do Kácova. Sjel pak odtud na lodích do Prahy. O měsíc později zvítězili roveři, ještě stále jako členové suchozemského oddílu, nad 3. vodním oddílem v závodě pramic napříč Prahou.

Tábor na Staňkově, devátý zde, vedl opět Jaroslav Novák. Právě na tomto táboře došlo k onomu „velkému třesku“. Pětka se rozhodla, že bude oddílem vodních skautů. Konečné rozhodnutí o tom bylo učiněno 3. září 1933. 28. října, kdy se konaly skautské ohňové štafety k připomenutí vzniku republiky, se Pětka poprvé předvedla ve vodáckých krojích. Bylo to při přehlídce skautů na pražském Hradě, před prezidentem republiky.

Od začátku roku 1934 je úsilí Pětky soustředěno na uskutečnění velkého plánu kapitána Braťky, jak je nyní Jaroslav Novák titulován. Je to námořní cesta plachetnicí po Jaderském moři. Nebývalá a dodnes nepřekonaná skautská akce. Vybrané mužstvo Pětky tuto jedinečnou cestu podniklo v létě toho samého roku. Jaroslav Novák zážitky z této plavby vepsal do knihy s názvem Mořská hvězda.

Na jaře roku 1934 započala také stavba dalších pramiček. Každá družina získala svou loď. A svatodušní svátky prožila Pětka poprvé na vodě. Sjela na nových pramičkách řeku Otavu a Vltavu z Písku do Prahy.

V roce 1935 si Pětka, respektivně její část, námořní cestu plachetnicí zopakovala. Tentokrát plula do Albánie a Řecka. Výpravu vedl opět Braťka. Před tím však, stejně jako roky předešlé a následující, bylo v Pětce tak velké množství aktivit, že by se o něčem podobném mohlo dnešním skautským oddílům, ale i střediskům a okresům jenom zdát. Vedle pomoci starších členů Pětky v zajišťování první vlčácké lesní školy v Nižboru, vylepšoval oddíl od začátku roku 1935 svou lodní klubovnu. V lednu uspořádal výstavu rukodělných prací svých členů a zahájil velký turnaj v ledním hokeji. Zúčastnil se turnaje ve stolním tenise. O pololetních prázdninách byla Pětka na horách na Láhvových boudách. Velikonoční svátky jí naopak zastihly na vodě. Sjela Vltavu z Hluboké do Prahy. Otevírala také novou klubovnu na Pankráci, kde se scházela vlčata Pětky. V župním turnaji v házené, na Strahově zvítězila Pětka v kategorii mladších. Celý oddíl se zúčastnil sbírek pro nezaměstnané. Před letním táborem konaia Pětka velkou noční polní hru pro pražské oddíly v okolí Ořechu. Část oddílu, jak už bylo řečeno, opět plula po moři, další, větší byla na táboře opět na Staňkově. Třetí část oddílu jela na Slovanské jamboree do Polska. 28. září 1935 se konal u klubovny Pětky závod pramiček vodních skautů. 28. října 1935 v den vzniku Československé republiky dostal 5. oddíl vodních skautů významnění od Magistrátu města Prahy za příkladnou činnost. Toho dne si také členové Pětky obnovili svůj skautský slib.

To byl neúplný výčet jednoho roku činnosti Pětky. Do něho není počítána běžná každotýdenní schůzková činnost v klubovně a stejně časté výpravy do přírody, ať už družinové nebo oddílové, či jiné aktivity ve městě. Netřeba zdůrazňovat, že vybraný rok 1935 nebyl v životě Pětky žádnou výjimkou. Takhle, jak jsme to ukázali na příkladu roku 1935, bychom mohli v popisu činnosti a vnitřního života Pětky pokračovat rok od roku. Rozhodně bychom se nenudili. My, dnešní skauti, stojíme nad šíří a hloubkou práce Pětky v obdivu a úžasu. Současnému skautingu by však rozhodně prospělo, kdyby jen nestál a nežasl, ale nechal se jí inspirovat.

Pětka prožila s První republikou dobré i zlé. Pamatuje slávu a heroičnost prvních dnů republiky, stejně jako tragiku jejího konce. V roce 1918 vítala presidenta Masaryka a o devatenáct let později se s ním loučila na jeho pohřbu. V roce 1938 stojí Pětka na vítězných stupních prvního ročníku závodu Přes tři jezy. V rámci 10. všesokolského sletu buduje Pětka na strahovském Svojsíkově hradišti propagační vzorný skautský tábor. O několik měsíců později kráčí celá Pětka ve smutečním skautském průvodu při posledním rozloučení s Náčelníkem Zakladatelem.

Tábor v roce 1939 byl na ostrově v Sečské přehradě. Vzhledem k velkému množství účastníků měl tábor tři podtábory. Rok 1940 je tragickým pro český skauting. Tábor, opět na Seči, je stejně jako stovky jiných skautských táborů, kvůli nařízení Gestapa, předčasně ukončen. 28. října 1940 byla skautská organizace rozpuštěna. Jaroslav Novák - Braťka byl jako tajemník Ústředí Junáka zatčen a vyšetřován. Propuštěn byl až na jaře 1941.

Pětka v době okupace žije rozdělena do několika skupin. Jaroslav Novák s některými skauty Pětky tráví letní jindy pololetní prázdniny.

Nezapomenutelnou by měla zůstat v historii českého skautingu činnost jedné části Pětky, která se bezprostředně po rozpuštění skautingu zorganizovala do ilegální protinacistické skupiny. Nazvala se Zbojníci. Z ní vznikla legendární Zpravodajská brigáda (v některých pramenech uváděna jako Skautská zpravodajská brigáda). Hlavními iniciátory byli skauti Pětky, Ada Karlovský a Bob Klika. Jejimi prvními členy tito pětkáři: D. Mendl, P. Hoch, L. Hec, K. Rohlíček, M. Nepil, B. Lánský, M. Vejvara, O. Švorčík, K. Strádal, A. Khunt, M. Hasal a M. Vierterl. Vojenským instruktorem skupiny byl čet. asp. J. Lašfůvka.

V listopadu 1940 vykonala skupina společnou přísahu na státní a oddílovou vlajku. Dohodla se přitom, že úkolem skupiny bude vojenský výcvik k partyzánskému boji, zvláště pak činnost zpravodajská. Početní stav skupiny byl postupně rozšiřován, její název změněn na Zpravodajská brigáda (ZB). Členy brigády se tak stali i neskauti, avšak díky tomu, že se ve skupině od počátku jejího vzniku udržovala skautská kázeň a odpovědnost, udržela se beze ztrát až do konce války. Z původních 15 členů 5. vodního oddílu se rozrostla ve velkou brigádu o síle asi 500 mužů. Veliteli rot byli převážně bratři z Pětky. V květnovém povstání v roce 1945 podléhalo velení Zpravodajské brigády kolem 1600 mužů.

Odbojová činnost Zpravodajské brigády, k níž dali impuls a široce se na ni podíleli skauti pražské vodní Pětky, byla po válce vysoce oceňována. Všem skautům ze zakladatelské skupiny se dostalo nejen vyznamenání Junáckým křížem, byla jim udělena i další vysoká státní vyznamenání.

Hned v prvních porevolučních květnových dnech roku 1945 bylo nutné podchytit velké množství nováčků, kteří se do skautingu hlásili. Z původního 5. oddílu vodních skautů vznikl 5. přístav v němž byly soustředěny tyto oddíly: Pětka, Šestka, Sedmička, Osmička a Devítka. Vůdcové těchto nových oddílů prošli vesměs výchovou a působením předválečné Pětky. Po táborech v roce 1945, na Sečském jezere, kterého se zúčastnil celý přístav, zbyly, z těch revolucí vykvašených oddílů jen tři – Pětka, Sedmička, Devítka a vlčata vedená Libuší a Standou Langovými.

Pátý oddíl žije v třiletí 1945–1948 opět bohatým skautským i společenským životem na jaký byl zvyklý v dobách První republiky. Přístav získal do vlastnictví Tetřeví boudy v Krkonoších, začal stavět novou klubovnu v Braníku, jiná pro vlčata a Devátý oddíl br. Vejvary se upravovala ve Valdštejnském paláci.

Na táborech v roce 1947, znovu na Seči, se točí skautský film podle Bratřova námětu. Dostal název „Na dobré stopě“. Přízní filmové distribuce se bohužel těšil jen velice krátce. Brzy po únoru 1948 byl uložen do archivu jako nežádoucí. Stejně tak dopadl po komunistickém puči i vůdce Pětky Jaroslav Novák - Braťka. Z příkazu komunisty ovládaného Akčního výboru Junáka, musel opustit místo šéfredaktora časopisu Junák.

Léto 1948 zastihuje Pětku na vodním putovním táboře. Jde opět o jeden z mnoha jedinečných nápadů kapitána Braťky. Pětka pluje, na člunu nesoucím jméno oddílu, po polských řekách až do Baltského moře. Nějakou dobu pobyl oddíl návštěvou u polských harcerů ve Varšavě. Tento tábor byl pro Pětku, stejně jako pro mnohé jiné české skautské oddíly, labutí písni. 5. prosince 1948 byla Pětka rozhodnutím Akčního výboru Junáka rozpuštěna. 12. prosince 1948 postihl stejný osud pražskou Dvojku. Důvody byly v obou případech stejné: pravice, nepokrokové vedení v obou oddílech; nedávalo záruky správné výchovy socialismu oddaných mladých lidí.

Jaroslav Novák se po těchto smutných událostech, odebral, s několika vybranými chlapci do pražského Yacht klubu, kde pokračovali v činnosti jako kanoistický oddíl. Byla to činnost mezi nadějí a strachem. Pamatuje si ji mnoho skautských vůdců, kteří se po táborech 1948 rozhodli pokračovat v činnosti v různých společenských organizacích. Velmi přituhovat však opravdu začalo v čase kolem velkých protiskautských procesů, v letech 1952–53. Jaroslav Novák - Braťka, jistě dávno v hledáčku StB pro své celoživotní exponování ve skautingu, opouští v té době Prahu. Podle všeho patrně na doporučení nějakého svého příznivce, možná informovaného, dávného člena Pětky, který věděl jaké mraky se kolem něho začínají stahovat. Stěhuje se do severních Čech. Svě životní dílo, Pětku, zanechává v Yacht klubu v rukou mladých mužů s přesvědčením, že oddíl povedou dál. A oni Pětku skutečně dál vedli, přes všechna nebezpečí a úskalí doby, která nebyla ani trochu milostivá.

Samostatnou kapitolou by bylo popisování konspirativních styků Braťky s vedením pražského oddílu. Stejně jako vypočítávání dopisů a rad, které si vyměnil s novým kapitánem Josefem Švecem - Švígem. Braťka byl v té době nejen zakladatelem Pětky, ale i vůdcem – korespondentem. Pomáhal jí, ze svého vyhnanství, vést psaným slovem. To ovšem nijak neumenšuje zásluhy o Pětku těch, kteří po něm převzali v padesátých letech jeho pochodeň. Bez nich by Pětka nebyla, bez nich by se nedožila dnešních devadesátin.

Z Yacht klubu přešla Pětka do Slavojů Praha jako oddíl vodní turistiky. Mezitím Braťka ve svém už velmi pozdním věku založil v Ústí nad Labem (nedaleko Žil) jachetní oddíl. Vlastně filiálku Pětky. Obě tyto části se setkávaly hlavně na společných letních táborech. V roce 1965 Braťka umírá. Tři roky před krátkou obnovou českého skautingu, kterému zasvětil život a všechny své schopnosti a síly. Chvilí před tím se k němu pražská Pětka hrdě hlásí, když na své výstavě fotografií počátkem šedesátých let, uveřejní jeho vychovatelské krédo: „Postupujte tak, aby se vaši chlapci dokázali co nejdříve obejít bez vás. Jaroslav Novák – vychovatel a spisovatel“, napsali tam tenkrát na vstupní výstavní panel.

Za dva roky po oživení skautingu (1968–1970) se Pětka musí znovu zcela uchýlit pod křídla tělovýchovy, kde působila od konce čtyřicátých let. Následuje dalších téměř dvacet let bohaté oddílové práce, plné nejrozmanitějších činností, táborů, plavby po řekách, výtečných akademií, detektivních her po městě, budování kluboven, stavění a opravování pramic. Bohužel, je to i čas „bezskautství“, který se na obou našich nejstarších oddílech podepsal. Pracně si ke svým pramenům nalézaly cestu když nás zasáhla nová svoboda a s ní i svoboda skautská. To je ovšem na jiné vyprávění.

Teď zbývá doříct, že Pětkou prošlo množství členů, že vychovala řadu výjimečných osobností a celá dlouhá desetiletí určovala českému skautingu styl. Za to všechno je jí třeba poděkovat. Stejně tak je třeba se hluboce sklonit před těmi kapitány Pětky, kteří pokračovali v Braťkově díle. A to všem, ať už jim byla skautská historie oddílu inspirací, závazkem, a nebo je příliš nedožádala. Splnili svůj úkol, dovedli Pětku do dnešních devadesátin.